

De droomkunstenaar

De droomkunstenaar

Elizabeth August/Dreamshield

Trophonios

© 2021 Elizabeth August/Dreamshield
Omslagontwerp Jeannette Broek
Foto cover: Ella Arie
Opmaak binnenwerk Annelies van Roosmalen

De droomkunstenaar is een herziene heruitgave van *Running Deer en de liefde van de Tweede Werkelijkheid* in 2008 verschenen bij Uitgeverij Boekenbent. Het toenmalige pseudoniem van de auteur was Alysa Bracau/Dreamshield.

ISBN 9789491728372
NUR 728 (spiritualiteit)

Trophonios
Publishing

De gebeurtenissen beschreven in dit boek
zijn gebaseerd op de werkelijkheid.

Inhoudsopgave

Diepgaander en waardevoller leven	9
Hoofdstuk 1. Vidar	13
Hoofdstuk 2. De droomsteen	33
Hoofdstuk 3. Totemdieren	51
Hoofdstuk 4. Seksuele energie	72
Hoofdstuk 5. Uitverkozen	98
Hoofdstuk 6. Madeira	120
Hoofdstuk 7. De zweethut	139
Hoofdstuk 8. De entiteit	163
Hoofdstuk 9. Kennismaking met Mateeë	182
Hoofdstuk 10. 'She runs with wolves'	194
Hoofdstuk 11. De tweede werkelijkheid	211
Hoofdstuk 12. De tweede ontmoeting met Mateeë	226
Hoofdstuk 13. Geestelijke afstand	238
Hoofdstuk 14. Mijn innerlijke kind	249
Hoofdstuk 15. De derde ontmoeting met Mateeë	265
Hoofdstuk 16. Het einde van de dromercyclus	286

Diepgaander en waardevoller leven

Het is een eer dat de auteur van dit bijzondere boek, Dreamshield, mij vroeg een voorwoord te schrijven. Natuurlijk wist zij van mijn langdurige en nauwe contacten met veel indianen en indiaanse volken, zoals de Hopi, Navajo, Apache, Papago, Onondaga, Mohawk, Cayuga, Oneida, Seneca, Tuscarora, Chippewa, Cree, Lakota en veel andere. Voor mij is het vanzelfsprekend om nauwe contacten te onderhouden en vriendschapsbanden te hebben met de meest traditioneel levenden en denkenden onder hen. Zij zijn namelijk in staat mij te onderwijzen in hun denken en zij vertrouwen mij hun bijzondere overleveringen en tradities toe. Ik was aanwezig bij hun ceremonieën, waarbij ik leerde begrijpen waarom zij zo vasthouden aan hun oeroude geloof en culturen. De indiaanse traditie of overlevering wordt deels gevormd door hun kleurrijke scheppingsverhalen. Ik geef nu een korte indruk van sommige daarvan, omdat deze verhalen in verband staan met de kunst van het dromen waarover Dreamshield schrijft.

Lang, heel lang geleden, toen de aarde nog jong was, verschenen de eerste menselijke wezens op deze wereld. Vanaf het begin van hun verschijning waren ze een speciale soort vanwege hun mogelijkheid om werktuigen te maken en omdat ze met elkaar konden praten en dus verhalen konden vertellen. De belangrijkste overlevering is die waarin verklaard wordt hoe alles op, in en rond deze wereld is ontstaan. Voor veel mensenvolken overal op deze wereld is deze overlevering belangrijk, tot vandaag de dag. Volgens sommige volken, zoals de Australische inbeemsen, leefden de eerste menselijke wezens, alvorens zij de huidige wereld betraden, in een andere wereld die zij omschrijven als de droomtijd.

Andere inbeemse en oorspronkelijke samenlevingen, zoals die in Noord Amerika, hebben ook hun eigen visie op het ontstaan van alles wat is. De volken van het Irokese Bondgenootschap zijn er bijvoorbeeld van overtuigd dat het leven voor een belangrijk deel ontstond nadat een zwangere vrouw van een wereld boven ons uit de lucht viel. Ze kwam terecht op het schild van reuzenwaterschildpad die daar juist op dat moment zwom in een eindeloze watervlakte die de planeet bedekte. Er bestond slechts een aantal waterdieren op dat moment, zoals enkele soorten vis, watervogels en zwellende zoogdieren. Door gebruik te maken van modder van ver onder het wateroppervlak herschiep de zwangere vrouw de reuzenwaterschildpad tot droge aarde. Deze groeide heel snel naar alle kanten tegelijk. Het vervolgens ontstane land was spoedig zo groot en zo wijds dat je niets anders meer dan land kon zien. Toen haar kind, een dochter, geboren was, werd zij na verloop van tijd zwanger van de geest van de westenwind. Haar kinderen, een tweeling, schiepen tenslotte al het andere leven op deze aarde. De planten en bomen, de overige geveleugelde dieren, de landzoogdieren en zelfs de bergen, rivieren, meren en oceanen. Tot slot schiepen zij als laatste wezen de mens.

Het scheppingsverhaal van de Hopi indianen in het tegenwoordige Arizona vertelt van werelden die hiervoor waren en bekend zijn onder de verzamelnaam Onderwereld.

De eerste wereld werd geschapen door Tay'wah. Hij schiep Sóduknang, de heerser van de zeven universums. Deze schiep op zijn beurt onder meer Kokyángwudi, de Spinvrouw en gaf haar de opdracht om nog meer leven te scheppen. Nadat veel leven geschapen was, schiep zij tenslotte de mensen. Van drie voorgaande werelden klommen de mensen telkens naar een volgende tot zij deze, de vierde wereld, bereikten. De schepper van deze wereld is Maasauu, terwijl hij tevens de heerser is van de onderwereld.

Deze scheppingsverhalen (die ik drastisch heb ingekort) zijn voor de volken die ze kennen de werkelijkheid. Zij geloven dat alle leven op deze planeet geschapen werd door een machtige kracht of krachten. Scheppingsverhalen zijn vrijwel altijd bedoeld om mensen te leren hoe zij zich moeten gedragen en hoe men de goede weg van vrede kan bewandelen en zorg dient te hebben voor de aarde en alles wat boven, op en in haar woont. Bovendien zijn deze verhalen bedoeld om de mensen eraan te herinneren dat zij de krachten van de schepping en dus de wetten van de schepper of scheppers moeten gehoorzamen. Men kan dit soort verhalen zien als een bijzondere vorm van de Waarheid. Het heeft de belerende bedoeling om als mens de goede en rechtvaardige weg in het leven te volgen. Dat betekent dat ons leven eigenlijk een doorgaand gebed moet zijn in het besef dat we niet alleen andere menselijke, maar alle wezens en alles wat is moeten respecteren.

Dit boekwerk vertelt hoe iemand, in onze gecompute-riseerde belastingbetalermaatschappij, een methode kan herontdekken om in contact te komen met de geesten uit de dageraad der tijden. Indianen duiden hen in het algemeen aan met de term 'de ongeziene'. De manier waarop de auteur haar weg vond naar een vorm van bewust dromen en hoe zij het meesterschap over dromen verkreeg, is verbazingwekkend. Zij toont de lezer een weg waarlangs je de kennis van de totaliteit van je eigen Zelf kunt bereiken. Op deze manier kan iemand ontdekken dat hij of zij zelf de schepper is van twee verschillende werkelijkheden, namelijk de werkelijkheid van dromen en die van de materiële wereld.

De auteur stelt vast dat de kennis van dit fenomeen jammer genoeg is verdwenen in onze moderne maatschappij. Het boek is een persoonlijk verslag van Dreamshields ervaringen en bevindingen gedurende een periode van tweeënhalf jaar, maar het is vooral bedoeld als een handreiking aan de lezer om tot een werkelijk besef te komen met

behulp van de beschreven oefeningen. Langs deze weg kan de lezer zelf ervaren of ontdekken dat deze werkelijkheid, zoals Running Deer, de teacher van Dreamshield, dat verwoordt, ver verheven is boven de intellectuele arrogantie van de moderne mens die alles zo zeker lijkt te weten.

Wie op deze manier dit boek benadert, zal zien dat het verband tussen schepping en dromen vanzelfsprekend is. Ik hoop dat de zoektocht en de ervaringen van de auteur anderen zullen inspireren om te zoeken naar een diepgaander en waardevoller manier van leven. Dit alles in volslagen harmonie met schepping, dromen, werkelijkheid en zichzelf.

Dick de Soeten (1937-2017)

Auteur van boeken als *Als de schildpad sterft* en *Hopi, deur van verleden en toekomst. Een oeroude Indiaanse cultuur in Arizona*.

Hoofdstuk 1

Vidar

‘Zegt u het maar?’ klinkt een gehaaste stem vanachter het buffet. Verstrooid kijk ik op en geef mijn bestelling door: ‘Een Indiase soep, twee broodjes kaas, cappuccino en een glas water alstublieft.’ Met een vol dienblad draai ik me om en constateer met een snelle blik rechts uit het raam dat het buitenterras vol zit. Ik loop naar een tafeltje iets verderop in de hal met uitzicht op het terras.

Het is half twee. Spitsuur in het spirituele centrum aan een gracht in Amsterdam. Ik ben hier niet voor de ayurvedische massage, yoga of astrologie, maar voor de lunch. Blijkbaar worden er diverse cursussen gegeven, want de rij voor het buffet was nog nooit zo lang. Mensen zijn druk in gesprek. Ze staan in groepjes verspreid in de hal of zitten aan een van de tafels binnen of buiten op het terras waar ze hun hart ophalen aan de eerste stralen van de zomerzon.

Afwezig doop ik mijn brood in de soep. In een sporthal, ongeveer vijftien kilometer ringweg verderop, stuntel ik me voor de tweede en laatste dag door De Magische Passen van Carlos Castaneda. Ik hoopte dat de magische bewegingen me net als twee jaar geleden zo licht als een veertje zouden maken; vrij van emoties en niet langer op zoek naar spijkers op laag water, maar deze keer merk ik geen verschil. Al die bewegingen zijn niet aan mij besteed. Terwijl de hele zaal zich gracieus een weg vrijmaakt, lig ik steevast een paar slagen achterop.

Vanmorgen in de auto bedacht ik waar ik zou gaan lunchen, want in de nabije omgeving van de sporthal is geen café of restaurant en dat betekent alarm voor iemand als ik met een – laat ik zeggen – gezonde eetlust. Al snel schoot me deze plek te binnen. Ze hebben een lekkere vegetarische lunch en bovendien neus ik graag rond in de boekwinkel. Ik lepel de soep naar binnen en kijk naar de vier

druk pratende en lachende dames aan het tafeltje voor me. Ze zijn waarschijnlijk van Surinaamse of Antilliaanse afkomst. Het lijkt alsof ze de workshop of cursus waar ze net uit komen, uitgebreid onder de loep nemen.

Mijn gedachten gaan naar mijn vrienden Anthonio en Camillo. Twee jaar geleden werden de Magische Passen gehouden in de RAI, waar een paar honderd mensen uit alle hoeken van de wereld de zaal vulden. Na boeken van Carlos Castaneda, Florinda Donner en Taisha Abelar te hebben gelezen, was ik uitgelaten toen ik hoorde dat er een workshop in Amsterdam werd georganiseerd en ging er meteen op af. In de jaren daarvoor had ik een rij workshops en cursussen gevolgd op het gebied van spiritualiteit en persoonlijke ontwikkeling. Van meditatie, yoga, tot genezen met edelstenen; van intuïtieve ontwikkeling en auralezen tot rebirthing en trancedance, om een dwarsstraat te noemen. Het kon me niet zweverig genoeg zijn. Maar er was niets dat me meer aansprak dan de belevissen van de tovenaarsleerlingen.

Ik wilde me goed voorbereiden op de grote dag, trok mijn kledingkast open maar gooide hem snel weer dicht. Op een paar valse joggingbroeken na, had ik niks leuks om me makkelijk in te bewegen, dus toog ik naar de stad, kocht een zwarte driekwartlange half wijde vrijetijdsbroek, een moderne jutezak en een strak rood topje om het nog een beetje spannend te maken.

Hoewel ik me net als vandaag door de workshop heen stuntelde, had het die keer een weldadige uitwerking. Wat is er dit jaar anders, vraag ik me af? Misschien kon ik mij toen laven aan de energie die in de zaal vibreerde, of kwam het door mijn ontmoeting met de Mexicanen Camillo en Anthonio? Of was het de combinatie? Toen iedereen massaal op de grond neerstreek voor de eerste lezing, kwamen ze naast me op de grond zitten en keken me nieuwsgierig aan.

‘Are you from here?’ vroegen ze. In de pauze spraken ze mij weer aan: ‘Where are you going?’ Ik kende niemand en